

res, at der foreligger sexchikane. Opfattelsen af, hvad der er »uønsket seksuel adfærd« afgøres konkret og afhænger således af den krænkede persons egne grænser, som igen vil være forskellig fra person til person. Der stilles dog krav om, at der skal være tale om en handling, og at denne opleves som uønsket. I vurderingen af, om der er tale om sexchikane tager domstolene stilling til krænkelsens grovhed, passivitet fra den krænkede persons side, chikanørens gode tro, tonen og omgangstonen på arbejdspladsen mv. Bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 2, litra d).

Til nr. 7

I § 2 b foreslås indført en bestemmelse om, at ingen person må udsættes for ugunstige følger som reaktion på en klage over forskelsbehandling. Bestemmelsen skal bidrage til en effektiv gennemførelse af princippet om ligebehandling ved at forbyde iværksættelse af repressalier eller forfølgelse over for den, der indgiver klage. På denne måde bidrager bestemmelsen til, at enhver kan gøre sine rettigheder gældende uden frygt for repressalier. Udtrykket omfatter enhver form for behandling eller følge, hvorved den pågældende klager stilles ringere på grund af klagen m.v. over, at princippet om ligebehandling er overtrådt. Klagen skal angå overtrædelse af forbuddet mod forskelsbehandling i §§ 2 og 2 a, jf. lovforslagets nr. 4 og nr. 5. Beskyttelsen mod repressalier finder anvendelse uanset om den, der har indgivet klage mv., får medhold i klagen.

Som eksempel på ulovlige repressalier kan nævnes, at den, der har klaget, chikaneres, mobbes eller ikke får leveret en bestemt ydelse.

Udtrykket klage eller anden form for retsforfølgning betyder sagsanlæg ved domstolene, klage til Ligestillingsnævnet, klage til administrative instanser, herunder kontrolinstanser som Folketingets ombudsmand.

Da forbuddet mod repressalier særlig har til formål at bidrage til at sikre, at den, der anser sig for krænkede, kan gøre sine rettigheder gældende, er det en forudsætning, at det falder ind under den pågældende domstols eller klagemyndigheds kompetence til at tage stilling til klage, herunder at den, der indgiver klagen er klageberettiget og dermed har adgang til at indbringe sagen.

Partsrepræsentanter og andre kan også være beskyttet af bestemmelsen om repressalier. Hvis for eksempel formanden for en forening på vegne af at et af sine medlemmer klager over forskelsbehandling på grund af køn, vil formanden også være beskyttet mod repressalier.

Forbuddet mod repressalier gælder for enhver, der er omfattet af lovens anvendelsesområde, uanset om klagen over forskelsbehandling i øvrigt er rettet mod den pågældende offentlige myndighed eller private virksomhed m.v. Der vil således også være tale om repressalier i strid med bestemmelsen, såfremt den pågældende myndighed eller private virksomhed nægter at levere en ydelse til en person, fordi denne har klaget over, at en anden myndighed eller privat virksomhed har udøvet forskelsbehandling.

§ 16 gennemfører artikel 10.

Til nr. 8

Det foreslås, at overskriften »foranstaltninger til fremme af ligestilling« ændres til: »undtagelser« for at tilpasse systematikken til ligebehandlingsloven og loven om etnisk ligebehandling.

Til nr. 9

Det foreslås, at henvisningen til lov om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til beskæftigelse m.v., ændres idet »og barselorlov« udtages som følge af ændringen af denne lov, jf. forslaget nr. 5.

Ved § 3 i den gældende ligestillingslov, hvorefter ministeren kan tillade foranstaltninger til fremme af ligestilling, er allerede gennemført artikel 6.

Til nr. 10

Der foreslås indsat en ny § 3 a om muligheden for at fravige lovens ligebehandlingsprincip.

Efter stk. 1 er loven ikke til hinder for forskelsbehandling, hvis dette er begrundet i et legitimt mål og midlerne til at opfylde dette mål er hensigtsmæssige og nødvendige. Ifølge bemærkningerne til den gældende ligestillingslov gælder forbuddet mod forskelsbehandling ikke, hvis denne er begrundet i saglige og objektive forhold, der ikke er begrundet i køn. Ved lovændringen kommer retstilstanden tydeligere frem. I betragtningerne til direktivet udtaler Kommissionen sig om bestemmelsen: Forskelsbehandling kan kun accepteres, hvis den er begrundet i et legitimt mål. Et legitimt mål kan for eksempel være beskyttelse af ofre for kønsrelateret vold (i tilfælde såsom oprettelse af centre til beskyttelse forbeholdt det ene køn), hensyn til privatlivets fred og blufærdighed (i tilfælde såsom indlogering hos en person af denne persons hjem), fremme af ligestilling mellem mænd og kvinder eller mænds eller kvinders interesser (for eksempel frivillige organisationer, hvor kun det ene køn er repræsenteret) foreningsfrihed (i tilfælde af medlemskab af private klubber, hvor kun det ene køn er repræsenteret) og tilrettelæggelse af sportsaktiviteter (for eksempel sportsbegivenheder, som kun det ene køn har adgang